

CATHERINE STEADMAN

CEVA ÎN APĂ

Traducere din limba engleză

GABRIEL PAVEL

CATHERINE STEADMAN, actriță londoneză, cunoscută pentru rolurile sale principale din *Downton Abbey* și *Tutankhamun*, precum și pentru aparițiile în serialele *Breathless*, *The Inbetweeners*, *The Tudors* și *Fresh Meat*.

Thrillerul psihologic *Ceva în apă* este primul său roman și a devenit deja un bestseller internațional.

ARMADA

CUPRINS

1 Sâmbătă, 1 octombrie. Mormântul	9	23 Sâmbătă, 17 septembrie. Banii	207
2 Vineri, 8 iulie. Dimineața aniversării	16	24 Duminică, 18 septembrie. Încă n-am murit?	217
3 Luni, 11 iulie. Apelul telefonic.....	30	25 Luni, 19 septembrie. Urmărirea lui Holli	232
4 Cum ne-am întâlnit	40	26 Marți, 20 septembrie. Pietrele	254
5 Miercuri, 20 iulie. Interviu numărul unu	48	27 Miercuri, 21 septembrie. Urmărind-o pe Alexa	275
6 Vineri, 29 iulie. Renunțând la mine	60	28 Vineri, 23 septembrie, A.M. Lucruri ciudate	282
7 Miercuri, 3 august. Rochia de mireasă.....	66	29 Vineri, 23 septembrie P.M. Oameni ciudați.....	291
8 Sâmbătă, 13 august. Degustarea mâncării.....	73	30 Sâmbătă, 24 septembrie. Interviu numărul trei	300
9 Luni, 15 august. Interviu numărul doi	84	31 Miercuri, 28 septembrie. Lottie.....	317
10 Duminică, 4 septembrie. Luna de miere.....	93	32 Miercuri, 28 septembrie. Un bărbat la ușă	327
11 Vineri, 9 septembrie. Se apropie o furtună.....	106	33 Joi, 29 septembrie. Lucruri nerezolvate.....	334
12 Sâmbătă, 10 septembrie. Lucruri în apă.....	117	34 Joi, 29 septembrie. O domnișorică stresată	346
13 Duminică, 11 septembrie. Ziua următoare.....	132	35 Vineri, 30 septembrie. Țintește și trage	361
14 Luni, 12 septembrie. Rămășițe plutitoare sau deșeuri	137	36 Sâmbătă, 1 octombrie. Ceva în întuneric	367
15 Marți, 13 septembrie. Un punct în mare	148	37 Sâmbătă, 1 octombrie. Vine Mark.....	371
16 Marți, 13 septembrie. Trasee aeriene.....	159	38 Sâmbătă, 1 octombrie. Fac curat în urma mea	391
17 Miercuri, 14 septembrie. Telefonul	167	39 Duminică, 2 octombrie. O persoană dispărută	397
18 Miercuri, 14 septembrie. Consecințe.....	176	40 Luni, 3 octombrie. Goală	402
19 Miercuri, 14 septembrie. Legături	185	41 Sâmbătă, 24 decembrie. Ce s-a întâmplat după.....	405
20 Joi, 15 septembrie. La vamă.....	192	Mulțumiri.....	412
21 Vineri, 16 septembrie. Acasă	195		
22 Sâmbătă, 17 septembrie. O femeie frumoasă.....	200		

SÂMBĂTĂ, 1 OCTOMBRIE

Mormântul

Te-ai întrebat vreodată cât durează să sapi un mormânt? Nu te mai întreba. Pare o eternitate. Indiferent cât crezi că durează, înmulțește cu doi.

Sunt sigură că ai mai văzut asta în filme: eroul, poate cu un pistol la cap, sapă tot mai adânc în pământ, transpirând și mormăind, până când ajunge la o adâncime de un metru optzeci în propriul mormânt. Sau doi pungași nefericiți care discută și glumesc în haosul nebunesc și ilar, în timp ce sapă frenetic, țărâna zburând spre cer cu o ușurință ca în desene animate.

Nu se întâmplă așa. E greu. Nimic în privința asta nu e ușor. Solul este dur, dens și greu manevrabil. E al naibii de dificil.

E o acțiune plictisitoare, durează mult și trebuie terminată.

Stresul, adrenalina, animalul disperat care are nevoie *s-o facă* te susțin aproximativ douăzeci de minute. Apoi te prăbușești.

Mușchii ți se desprind de oasele brațelor și picioarelor. Simți pielea pe os, os pe piele. Te doare inima în urma șocului de adrenalină, îți scade glicemia în sânge și ajungi la capătul puterilor.

Res La capătul capătului. Însă e clar ca bună-ziua că groapa va fi săpată, indiferent de starea ta bună sau proastă, că te simți terminat ori nu.

Apoi schimbi viteza. Ajungi la jumătatea maratonului, când ce era nou a dispărut, și trebuie să termini chestia asta blestemată și nefericită. Ai investit și ești implicat cu totul. Le-ai spus tuturor prietenilor tăi ce o să faci, i-ai făcut să-și făgăduiască donațiile unei oarecare asociații de caritate sau alteia, una cu care ai o vagă legătură. Au promis vinovați mai mulți bani decât voiau să dea cu adevărat, simțindu-se obligați din cauza unei călătorii cu motocicletă sau a altei chestii pe care au făcut-o la universitate, detalii cu care te plictisesc de fiecare dată când se îmbată. Încă vorbesc despre maraton, rămâi cu mine. Apoi ieși afară în fiecare seară, de capul tău, cu căștile pe urechi, adăugând mile pentru asta. Astfel încât să poți lupta cu tine, să lupți cu corpul tău, chiar acolo în momentul ăla, în acel moment dezolant, ca să vezi cine câștigă. Nimeni altcineva în afara ta nu privește. Și nimănui în afara ta nu-i pasă cu adevărat. Ești doar tu cu tine însuși încercând să supraviețuiești. Așa simți când sapi un mormânt, de parcă muzica a încetat, însă tu nu poți să te oprești din dansat. Pentru că dacă nu mai dansezi, mori.

Așa că sapi în continuare. O faci pentru că alternativa e mult mai rea decât săpatul unei gropi fără fund în solul dur și compact cu o lopată găsită în șopronul unui bătrân oarecare.

În timp ce sapi ajungi să vezi culori agitându-se în fața ochilor: fosfena cauzată de stimularea metabolică a neuronilor din cortexul vizual datorată proastei oxigenări și a nivelului scăzut de glucoză. Sângele îți bubuie în urechi: presiunea scăzută a sângelui din cauza deshidratării și supraefortului. Dar cum rămâne cu gândurile tale? Gândurile plutesc în iazul liniștit al conștiinței,

ieșind ocazional la suprafață și dispărând înainte să le apuci. Minte e complet goală. Sistemul nervos central interpretează acest efort suprauman ca pe o situație de tipul luptă sau fugi; neurogeneza indusă de practică, alături de „endorfina eliberată prin exerciții“, preferată dintotdeauna în revistele sportive populare, acționează ca să-ți inhibe și să-ți protejeze creierul de durerea și stresul a ceea ce faci.

Epuizarea acționează ca un nivelator emoțional fantastic. Sapă sau fugi.

După aproximativ patruzeci și cinci de minute am decis că un metru optzeci de centimetri nu e o adâncime realistă pentru acest mormânt. Nu cred că mă descurc să sap un metru optzeci. Eu am o înălțime de un metru șaizeci și șapte. Cum aș ieși afară? Practic, m-aș bloca într-o groapă.

Conform unui sondaj YouGov din 2014, un metru șaizeci și șapte este înălțimea ideală pentru o britanică. Aparent, asta este înălțimea pe care un britanic obișnuit își dorește ca partenera lui s-o aibă. Așadar, norocoasa de mine și norocosul de Mark. Doamne, ce mult aș vrea ca Mark să fie aici.

Dar cât de mult ar trebui totuși să sap dacă nu o să reușesc un metru optzeci? Cât de adânc este îndeajuns de adânc?

Cadavrele ajung să fie descoperite din cauză că au fost prost îngropate. Nu vreau să se întâmple asta. Chiar nu vreau. În niciun caz nu ar fi finalul pe care-l caut. Iar o îngropare prost făcută, ca orice lucru făcut prost, are trei cauze:

1. Lipsa timpului
2. Lipsa inițiativei
3. Lipsa interesului

Timp: am între trei și șase ore ca să fac asta. Trei ore reprezintă estimarea mea conservatoare. Șase ore au trecut de când s-a lăsat noaptea. Am timp.

Cred că am inițiativă; două minți sunt mai bune decât una. Sper. Trebuie doar să fac asta pas cu pas.

Numărul trei: interes? Dumnezeuule, chiar îmi pasă. Îmi pasă mai mult decât mi-a păsat vreodată în toată viața mea.

Nouăzeci de centimetri este adâncimea minimă recomandată de IACC (Institutul de Administrare a Cimitirelor și Crematoriilor). Știu asta pentru că am căutat pe Google înainte să încep să sap. Vezi, inițiativă. Îmi pasă. M-am ghemuit lângă cadavru, cu picioarele pe frunze ude și noroi sfărâmicios, și am căutat pe Google cum să îngropi un cadavru. Asta am căutat pe celălalt telefon mobil al cadavruului. Dacă ei găsesc cadavru... *ei nu vor găsi cadavruul...* și reușesc să extragă informațiile... *ei nu vor extrage informațiile...* atunci istoricul ăsta va fi o lectură fantastică.

După două ore, mă opresc din săpat. Groapa are o adâncime cu puțin peste nouăzeci de centimetri. Nu am ruletă, dar îmi amintesc că am nouăzeci de centimetri la vintre. Asta este înălțimea celei mai mari sărituri pe care am reușit-o în vacanța de echitație luată înainte să părăsesc universitatea, acum doisprezece ani. Un cadou pentru sărbătorirea a optsprezece ani. Ce lucruri ciudate ne amintim, nu-i așa? Iată-mă însă aici, băgată în mormânt până la mijloc, amintindu-mi o probă de gimcana. Apropo, am ieșit pe locul doi și m-am bucurat foarte mult de reușita asta.

Oricum, am săpat aproximativ nouăzeci de centimetri în adâncime, șizeci de centimetri în lățime și un metru optzeci pe lungime. Da, treaba asta a durat două ore.

Repet: săparea unui mormânt este foarte dificilă.

Ca să înțelegi mai bine, această groapă, groapa pe care am săpat-o două ore are dimensiunile de 90 cm x 60 cm x 180 cm, ceea ce înseamnă 36 de picioare cubi de pământ, adică un metru cub de pământ sau o tonă și jumătate de pământ. Asta este greutatea unei mașini compacte sau a unei balene beluga matură ori a unui hipopotam de dimensiuni normale. Am scos echivalentul ăsta de pământ din groapă, ușor spre stânga față de locul unde se afla înainte. Iar mormântul ăsta nu are decât nouăzeci de centimetri.

Privesc movila înălțată peste noroi și mă salt încet afară, cu antebrațele tremurând sub propria greutate. Corpul zace întins vizavi de mine sub o prelată sfâșiată de un albastru cobalt care e ca o tăietură colorată pe fundalul solului maroniu al pădurii. Am găsit-o abandonată, atârânănd ca un vâl de o creangă, în spatele refugiului, în comuniune liniștită cu un frigider abandonat. Ușa micului congelator al frigiderului scârțâie în bătaia vântului slab. Aruncat la gunoi.

E ceva atât de trist în privința obiectelor abandonate, nu-i așa? Au un aer dezolant, însă sunt cumva frumoase. Presupun că, într-un sens, am ajuns să abandonez un corp.

Frigiderul se află aici de ceva timp – știu asta pentru că l-am văzut prin parbrizul mașinii în timp ce conduceam pe aici cu trei luni în urmă, și nimeni nu a venit să-l reclame încă. Mă întorceam cu Mark din Norfolk în Londra, după ce ne-am sărbătorit aniversarea și iată, câteva luni mai târziu frigiderul este în continuare aici. E ciudat să mă gândesc că s-au întâmplat atâtea lucruri în timpul ăsta – mie, nouă –, însă, de fapt, nimic nu s-a schimbat aici. De parcă locul ăsta, un mic petic de pământ, ar fi în afara timpului. Îți lasă impresia asta. Poate că nimeni nu a mai fost aici

de la proprietarul frigiderului și Dumnezeu știe cât timp a trecut de atunci. Frigiderul arată evident din anii șaptezeci – știi, are aspectul ăla ca de bloc de cărămidă. Un bloc de cărămidă kubrick-ian. Un monolit într-o pădure englezească umedă. Scos din uz. Se află aici de cel puțin trei luni și nimeni nu l-a luat, niciunul dintre oamenii care caută în groapa de gunoi. E limpede, cu excepția noastră nimeni nu vine aici. Niciun angajat al consiliului, niciun localnic iritat care scrie scrisori consiliului, nimeni care să-și plimbe dimineața devreme câinele și să dea întâmplător peste vânatul meu. Acesta era locul cel mai sigur la care mă puteam gândi. Așa că iată-ne aici. Va dura ceva timp ca solul și toate să se așeze. Însă cred că frigiderul și cu mine avem destul timp.

Privesc mormanul acoperit cu prelata mototolită. Sub ea se află carne, piele, os, dinți. Un mort de trei ore și jumătate.

Mă întreb dacă soțul meu mai este cald la atingere. Caut pe Google. Oricum ar fi, nu am nevoie de un șoc.

OK.

OK, brațele și picioarele ar trebuie să fie reci la atingere, dar trupul să fie cald încă. Bine, atunci.

Expir adânc din toți rărunchii.

OK, să începem...

Mă opresc. Așteaptă.

Nu știu de ce, dar îi șterg istoricul căutărilor din telefon. N-are niciun sens, știu; telefonul nu poate fi urmărit și, oricum, după câteva ore în solul umed din octombrie n-o să mai meargă. Pe de altă parte însă, poate că o să funcționeze totuși. Îi bag celălalt telefon în buzunarul hainei și îi scot iPhone-ul din buzunarul de la piept. E setat pe modul avion.

Mă uit prin arhiva cu fotografiile noastre. Îmi dau lacrimile și două picături fierbinți îmi brăzdează fața.

Îndepărtez complet prelata, expunând tot ce ascunde. Șterg telefonul de amprente, îl pun înapoi în buzunarul cald de la piept și-mi îmbrățișez genunchii.

Nu sunt un om rău. Sau poate că sunt. Poate că tu ar trebui să hotărăști.

Cu siguranță, însă, ar trebui să explic. Și ca să explic trebuie să derulez înapoi, până la dimineața aniversării de acum trei luni.

2

VINERI, 8 IULIE

Dimineața aniversării

În această dimineață, eu și Mark ne-am trezit înaintea răsăritului. Este dimineața aniversării noastre, aniversarea zilei când ne-am întâlnit.

Stăteam într-un hotel tip boutique cu pub din zona de coastă a orașului Norfolk. Mark l-a găsit în suplimentul „Cum să-ți cheltui banii“ al revistei *Financial Times*. E abonat, dar suplimentele sunt singurele părți pe care mai ajunge să le citească. Oricum, *FT* avea dreptate; locul acesta este „refugiul rustic și confortabil al viselor tale.“ Și mă bucur „că-i cheltuim“ astfel. Bineînțeles, nu sunt cu adevărat banii mei cei pe care-i cheltuim, dar presupun că în curând vor fi.

Hotelul este un cuib rustic perfect, care oferă fructe de mare proaspete, bere rece și șaluri de cașmir. Cărțile turistice numesc locul Chelsea la mare.

Ne-am petrecut ultimele trei zile plimbându-ne până ne simțeam mușchii slăbiți și îngreunați, cu obrajii îmbujorați de cerul și vântul englezesc sfichiuitor, și cu părul mirosind a pădure și

apă de mare. Ne plimbam și apoi ne futeam, ne îmbăiam și mâncam. Paradis, nu altceva.

Hotelul a fost construit inițial în 1651 ca han pentru agenții vamali care făceau călătoria plină de hopuri către Londra cu trăsură, și se mândrește cu viceamiralul Lord Horatio Nelson, norfolkian faimos și învingător în Bătălia de la Trafalgar, care a fost un client obișnuit. Stătea în camera cu numărul 5, cea de lângă a noastră, și se pare că venea aici ca să-și colecteze telegramele în fiecare sâmbătă din cei cinci ani ai lui de șomaj. E interesant că Lordul Nelson a avut perioade de șomaj. Presupun că întotdeauna m-am gândit că dacă ești marinar, atunci ești ca și angajat în Marină. Dar, iată, că se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Oricum, de-a lungul anilor, hotelul a găzduit licitații de animale, procese cu jurați și toată distracția bălciurilor descrise de Jane Austen.

Cartea de pe măsuta de cafea din camera noastră ne-a informat voioasă că audierile preliminare ale procesului infamilor ucigași din Burnham fuseseră ținute în ceea ce era acum sala de mese privată de la parter. E discutabil cât de „infami“ erau. În mod cert, eu n-am auzit de ei. Așa că am citit tot.

Povestea începea în 1835 cu soția unui pantofar vomitându-și violent conținutul stomacului la masa familiei sub privirile soțului ei. Doamna Taylor, cea care vomita, fusese otrăvită cu arsenic. Făina din cămară fusese botezată cu chestia asta, iar mai târziu, la autopsie, s-au găsit urme de arsenic în mucoasa stomacului. Ancheta în urma otrăvirii dezvăluie că domnul Taylor avea o aventură cu vecina lor, doamna Fanny Billing, care cumpărase recent arsenic în valoare de trei pence de la un farmacist local. Arsenicul a ajuns în geanta cu făină al lui Taylor și, în consecință, în găluștile care i-au curmat viața doamnei Taylor. Bănuiesc că

În seara aceea domnul Taylor s-a abținut. Poate că domnul Taylor urma o dietă fără carbohidrați.

Informațiile furnizate ulterior de un alt vecin în timpul anchetei dezvăluiau că o oarecare doamnă Catherine Frary intrase în casa familiei Taylor în ziua aceea și fusese auzită spunându-i lui Fanny înainte să fie luată la întrebări: „Ocupă-te de partea ta și nu ne vor putea răni.“

În continuarea investigației s-a descoperit că soțul și copilul lui Catherine muriseră și ei brusc în noaptea de dinainte.

După asta, ipoteza crimei a început să fie luată în considerare. Stomacurile soțului și copilului lui Catherine fuseseră transportate în Norwich, unde analizele au confirmat și în cazul lor urme de arsenic. Un martor din casa lui Taylor a mărturisit că a văzut-o pe Catherine îngrijindu-se de bolnava doamnă Taylor după ce aceasta a vomitat, adăugând un praf alb „dintr-un pachet de hârtie pe vârful cuțitului“ și în terciul acesteia, otrăvind-o pentru a doua oară, de data asta fatal. Cu o săptămână înainte, cele două femei o otrăviseră și pe cumnata lui Catherine.

Catherine și Fanny au fost spânzurate în Norwich pentru uciderea soților lor, a doamnei Taylor și a copilului și cumnatei lui Catherine. Conform numărului din 17 octombrie 1835 a *Niles Weekly Register* puteai afla că perechea fusese „lansată în eternitate în mijlocul unei mulțimi imense de spectatori (20 000 sau 30 000), dintre care mai mult de jumătate erau femei.“ *Lansată în eternitate*¹. O frumoasă referință la metodele de transport.

Oricum, e ciudat să bagi „Criminalii din Burnham“ în broșura cu informații a hotelului, mai ales dacă iei în considerare natura escapadelor de weekend.

¹ Joc de cuvinte: *launched* în orig. – *to launch*: a lansa, a expedia (n. tr.).

La patru și jumătate, alarma ne trezește din grămada călduroasă de puf de găscă și bumbac egiptean. Ne îmbrăcăm în liniște cu hainele pregătite cu o noapte înainte pentru clipa asta dinaintea răsăritului: un tricou subțire din bumbac, ghete de drumeție, blugi și pulovere de lână. Fac niște cafea la micul aparat din cameră, în timp ce Mark își aranjează părul în baie. Mark nu e un bărbat vanitos după niciun standard, dar ca majoritatea bărbaților în jur de treizeci de ani se pregătește să devină preocupat de păr în principal. Dar îmi place ezitarea lui, mica scăpare din perfecționismul lui. Îmi place că pot să fiu gata mai repede. Ne bem cafeaua pe pilotă, îmbrăcați din cap până în picioare, cu ferestrele deschise și brațul lui în jurul meu, în liniște. Avem destul timp ca să sărim în mașină și să ajungem la plajă înainte de răsărit, adică la ora 5:05, după cum se menționează în cartea de informații de lângă pat.

Ne deplasăm cu mașina către plaja Holkham într-o liniște relativă, respirând și gândind. Suntem împreună, dar singuri cu gândurile noastre și cu noi înșine, încercând să ne agățăm de somnolența densă care ne ține captivi încă. Toate astea par să aibă aerul natural al unui ritual. Avem parte de asta câteodată; pur și simplu lucrurile ni se întâmplă astfel. Un pic de magie pătrunde în viețile noastre, iar noi îngrijim chestia asta ca pe o mică plantă dintr-un ghiveci. Am mai făcut toate astea înainte; e una dintre chestiile noastre. Dimineața aniversării. În timp ce intrăm în parc, mă întreb dacă o să mai sărbătorim ziua aceasta și după ce ne vom căsători peste două luni. Sau poate că aceea va deveni noua noastră zi?

Îeșim în liniștea vastă de la Holkham Hall, străpunsă intermitent de ciripitul pătrunzător al păsărilor. O turmă de căprioare aflate pe câmpia alăturată și-a ridicat privirile în timp ce izbir ușile mașinii, iar noi înghețăm. Ne uităm înapoi direct în ochii